

VIATGES

Passejant per Europa Central

Josepa Blanch

L'any Mozart, 250 aniversari del seu naixement, va ser motiu per agafar el cotxe i, travessant França, Suïssa i part d'Alemanya, fer cap a Salzburg per gaudir del festival musical que anyalment s'hi representa.

De camí, temps suficient, vacances i poques dèries, un cop meravellats i gairebé astorats amb el Rhône i el Saône que conformen la Presqu-île del vell Lyon, ens endinsem cap a la Borgogne i passegem pel mig dels camps de vinyes, que omplen aquesta ruta del vi.

Encara no es ben bé temps de verema. Els ceps, amb els seus sarments torturats, s'arreglaren en perfectes fileres, netes i polides, al mig de la terra conreada i rica, ombrejada pels pàmpols grassos i ufanosos, que amaguen els gotims de raïm, blancs o negres, que encara verdegem.

Als pobles, un celler toca a l'altre, els habitatges es confonen amb les caves, arreu venen vi, fan tasts i aprofundeixen en l'elaboració d'aquesta beguda tan preuada. Naturalment, vam comprar Borgogne, jove, de no massa anyada. Era una qüestió de preu.

L'itinerari ens porta cap a l'Auvergne, els Vosges, i fins a Strasbourg. Capital de l'Alsàcia, és una ciutat encantadora. Petita i abastable, és un gust perdre's pels seus carrers. Amb dos rius, l'Ill, que la travessa i que la solca de canals, i el Rhin, que marca la frontera amb Alemanya, és la seu del Parlament europeu, del Consell d'Europa i del Palau dels Drets Humans, institucions que li confereixen un marcat caràcter cosmopolita i internacional.

El barri de la Petite França és un dels racons més encantadors de Strasbourg. Fins fa poc, era veïnat de pescadors, assaonadors, artesans de tota mena. Als canals, les portes i els ponts s'obren i es tanquen per deixar pas als petits vaixells que, en altre temps per feina i ara per passejar turistes, solquen aquestes lleres. Al capvespre, amb el sol ponent, l'aigua fa reflexos de colors, ja que les precioses cases alsacianes, amb les façanes de fustes embigades i cascades de flors a finestres i balcons, s'hi emmirallen fent d'aquest espill un marc colpidor. El passeig és molt agradable, ja que tot és zona de vianants.

Al bell mig de la vila, s'alça la catedral de Nôtre-Dame. Edifici d'estil gòtic, florit i pur, de pedra vermellosa i grisa, té un campanar amb una torre altíssima, capçada en fletxa, 142 metres, des d'on, si es tenen ganes

Llac Saint Wolfgang. Alta Àustria

de fer esport, 328 graons, es pot veure una bonica panoràmica de la ciutat vella i, més enllà, de la Selva Negra i dels puigs dels Vosges.

Cal fer esment del rellotge astronòmic situat al portal dret de la nau principal de l'església. Toca quarts i hores, amb mitja hora de desfasament de l'hora bona, hi són representats els set dies de la setmana, els signes del zodíac, els fusos horaris, l'any eclesiàstic... i tot això simbolitzat per uns autòmats que es mouen al so de les campanes.

A la nit, a la façana principal, s'hi fa un espectacle de llum, música i color, on s'apleguen un munt d'espectadors i passavolants. El joc de llums i colors, barrejat amb les filigranes de l'arquitectura, dóna a voltes un aspecte fantasmagòric i tenebrós, a voltes un aspecte romàntic i dolç.

El Museu d'Art Modern i Contemporani és un edifici actual de formes

geomètriques, amb molt vidre, alçat ran de la Petite França, l'arquitectura del qual contrasta fortament amb els ponts fortificats i el barri vell. A les seves sales, art modern de finals del segle XIX i del segle XX. Des de l'impressionisme de Renoir, Monet o Gauguin fins al cubisme de Braque, el simbolisme de Klimt o el surrealisme de Ernst o Arp. L'abstracció de Kandinsky, representada a bastament per la seva obra, "El Saló de Música", encàrrec de Mies van der Rohe, per a la Bauhaus, i presentada al Fòrum de Berlín del 1931: teoria de la forma i de la pintura mural. Per Kandinsky, la concepció de l'art és possible i arriba a les seves cotes més altes de creació a partir de la interrelació de disciplines artístiques diverses.

Salzburg. Àustria

També s'hi pot veure art modern de finals de segle XX i principis de XXI, tant d'escultura com de pintura, d'aquell que encara falta garbellar, que et fa badar, però que, al menys a mi, em deixa indiferent.

El Rin, ample, majestuós, immens, al seu pas pel pont internacional fronterer, és un important port de mercaderies. Més amunt i quan l'activitat de feina ja decreix, els desmais de la seva riba toquen l'aigua amb el fullatge i fan sentir el vent amb diferents melodies.

La plaça Kléber, lloc neuràlgic de la ciutat, bull de vida al carrer: músics, acróbates, circ, restaurants, bars.... El pont de Saint Guillaume, les esglésies, els carrers, els carrerons, els rius.... quina petita meravella!

Per menjar, *choucroutte*, *tartes flambées*, botifarres, salsitxes, i bons vins, som a l'Alsàcia. Pans deliciosos i ben fets. Haurem d'enviar els nostres forners a fer un curset accelerat.

Ens dediquem a donar un tomb pels pobles alsacians. Tornem a trobar un paisatge preciós, vinyes tant com allarga la vista, petites muntanyes amb avets foscos i altíssims, sotabosc amb líquens i falgueres, cigonyes amb nius ben bastits, al capdamunt de cases i campanars. Ens crida l'atenció que, en entrar a les vinyes, les veiem emmurallades en pedra; hi sol haver una creu o un altre símbol religiós. Pensem que antigament devien senyalar rutes per als monjos, ja que ens trobem a la zona de Cluny i Taizè.

Aquí també tot fa olor de vi, i altra volta comprem. Aquesta vegada, però, *Riesling*, Ja portem, al capó, vi blanc i vi negre, sort que no ens fan bufar....

Voltem per Colmar, petita ciutat molt antiga, també amb aigua, canals, flors, gent en barca, cases amb teulades rampants. D'aquest barri en diuen la Petite Venècia.

Ja fora de la ruta del vi, el paisatge és totalment pla i agrícola. Vastos camps de cols, blat de moro, sorgo, gira-sols, blat. Una boira de

pols a la llunyania ens fa veure que estan batent. Les bales de palla reposen al mig del rostoll, quadrades i sense embolicar, prop de les pallisses i pellers que aviat els serviran d'aixopluc.

Sempre carrils de bicicletes, autopistes de franc a tota aquesta zona del Nord de França, i també a Alemanya i Àustria.

Passem per Baden-Baden i la curiositat ens porta a fer-hi un cafè. Ciutat balneari d'Europa durant gairebé tot el segle XX, és luxosa i monumental. Parcs, jardins, grans hotels, botigues de marca, gens decadent, tot endreçat i net, al mig de la Selva Negra, en una vall frondosa i verda.

Arribem a Munich, capital de la Baviera. Plou, però ens acostem fins a la famosa cerveseria Hofbräuhaus. Cervesa a litres, noies vestides típicament que venen una mena de tortell de pa,

n'hi ha per tot arreu, orquestra tocant cançons tradicionals populars, botigues de *souvenirs*, molta gent menjant, bevent, rient i cantant, en fi, tot un espectacle.

El reclam de la Nova Pinacoteca de Munich són "Els Gira-sols", de Van Gogh. La meua ignorància em feia dubtar que fossin en aquest museu, ja que em semblava que formaven part d'una col·lecció privada. Interessats pel tema, ens informem i resulta que hi ha molts gira-sols, tots semblants, però cap d'igual, que Van Gogh va pintar per decorar les parets nues de les seves estances quan vivia a Arlès.

A les sales d'aquesta pinacoteca, enmig d'obres ben remarcables de Goya, Constable, Delacroix, i molts de l'escola alemanya, hi ha altres meravelles de Van Gogh, Manet, Monet, Renoir, Cézanne, Degas, Pissarro... També s'hi exposen dues pintures de Klimt, retrats preciosos i suggeridors. Hi vam anar atrets per "Els Gira-sols" i evidentment no ens van decebre, val la pena la visita pel gran fons d'art que s'hi mostra.

Aprofitem que fa un dia mig bo, i voltem per la regió de Salzkammergut, ran de Salzburg. Prats d'un verd intens, amb cases sorgides al mig com per art d'encanteri, congestes de gel al capdamunt dels pics, llacs amb l'aigua verda, grisa, blava, transparent o fosca, passeigs de til·lers, de castanyers, poblets petits, tots amb edificacions baixes, respectant sempre l'entorn, flors, boires que jeuen capricioses fent un capell a les muntanyes, pluja fina i sorneguera, en fi, uns paratges de conte des de

VIATGES

Mondsee, St. Gilgen, St. Wolfgang, Bad Ischl.....

A Salzburg, tot respira Mozart. Diuen que va ser precoç, presumit, insolent, un punt mal educat, però... un geni!

La ciutat homenatja aquest gran creador, música al carrer, rutes guiades on ell va deixar petja, exposicions, bombons i *souvenirs* amb la seva cara, tot per reconèixer un talent excepcional, que ens ha deixat una obra brillant, alegre, viva i colorista per a la delectança dels sentits.

Tenim entrades per al festival: "La Flauta Màgica", i un concert amb la Filharmònica de Viena.

A l'entrada de la Grosse Festspielshaus, xampany, francès, evidentment, per rebre els *smokings* i vestits llargs encarcerats que assistien a la gala. També hi havia parelles abillades de gala amb les típiques robes tiroleses.

"La Flauta Màgica", dirigida per en Ricardo Mutti, va ser una preciositat. L'escenografia, moderna i de conte, era colorista i un punt subversiva. En algun moment de la representació, i davant de la sorpresa de la sala pel que es veia a l'escenari, es van sentir murmuris baixets de desaprovació. Els cantants, magnífics, molt joves, bellíssimes veus; per a mi, especialment emocionant va ser la potent soprano, Diana Damrau, que encarnava la reina de la nit.

La Filharmònica de Viena, dirigida per en Pierre Boulez, va tocar, a la primera part, una serenata de Mozart, perfecta, i va estrenar una obra per a trompeta d'una compositora molt jove. El solista de trompeta tocava molt bé, però era una obra molt moderna, d'aquestes que fan soroll i jo no hi sento la música, no hi trobo l'harmonia que a mi m'agrada.

A la segona part, gran sorpresa: Concert per a piano i orquestra de Mozart. Piano de cua a l'escenari, lluent i resplendent, i el solista xinès Lang Lang. No hi ha paraules per descriure l'actuació d'aquest jove pianista. Tocava sense partitura, seguia la música amb tot el seu cos, quan els seus dits tocaven el piano eren una projecció de tot ell, estava ficat dins la música, absent de l'auditori, el seu moviment era suau i vellutat si la peça era pausada, o vigorós i potent si la peça era enèrgica. El piano, a les seves mans, sonava com els àngels, el silenci a la sala era total, ningú no estossejava, l'emoció envaïa tots els cors i et transportava al paradís. En el moment que el director va baixar la batuta, els aplaudiments, els *bravos*, amb tot el públic dempeus, eren eixordadors. Les cares de satisfacció quan va fer un *bis* amb una peça clàssica i popular, van acabar de rematar una vetllada inoblidable. ♡

Interiors
"tot un estil"
MOBLE DISSENY
I DECORACIÓ
Sant Cugat, 11 - SABADELL

**FINQUES
CARNER**
Agent de la propietat Immobiliària
Sant Antoni M^è Claret, 18 · SABADELL
Tels. 93 725 47 66 - 93 725 49 76